

”Și a zis: **Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr** dintre ei tatălui său: *Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere.* Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: *Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său.* Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: *Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.* Și a zis tatăl către slugile sale: *Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.* Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a răspuns: *Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga.* Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: *Iată, atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.*” (Luca, 15, 11-32)

Este foarte greu ca omul să-și "vină în sine" ca fiul risipitor al acestei parabole spusă de Mântuitorul Iisus, dar nu este și imposibil!... Ne place să credem că suntem și noi fii risipitori, dar numai datorită faptului că vedem pe Tatăl Ceresc cum așteaptă întoarcerea noastră, nu pentru că simțim cum ne cheltuim averea în țări străine și departe de casa Părintească. Iar această abordare nu ne ajută să ne venim în sine, ci să ne lăsăm într-o așteptare ce poate fi caracterizată prin gândul: "dacă eu nu mă întorc acasă va veni Tatăl la mine să mă salveze!"

O întoarcere, sau orice alt drum străbătut, nu este altceva decât o punere în practică a unei dorințe sufletești de a restabili, recâștiga, reflecta mai profund la relația cu cel ce te iubește mai mult decât te iubești tu pe tine. Într-un fel ceea ce ne caracterizează în viață este graba. Ne grăbim să începem școala, după care nu mai avem răbdare să o terminăm; ne grăbim să avem un serviciu, după aceea ne plângem tot timpul de șefi și de faptul că nu ne ajunge salariul pentru toate câte vrem; ne grăbim să ne găsim "jumătatea" după care "vedem" că are prea multe defecte pentru a putea trăi alături de ea; vrem copii, iar după aceea ne plângem de ei, sau de faptul că nu mai avem timp pentru noi; ... etc, etc. **În toată această alergătură nu facem cel mai capital lucru: să ne cunoaștem pe noi în adâncul sinelui.** Vorbim fără să ne ascultăm, iar adeseori tăcerea este ocazia să te auzi și pe tine. Fără această călătorie către tine însuși nu poți ajunge la venirea în fire oricât de mult ți-ai dori. Fă-ți timp să te vezi și pe tine, fă-ți timp să vezi exact în ce punct te afli, fă-ți timp să te cunoști!...

În viață trebuie să descoperi în primul rând cine ești!... După aceea vei vedea de unde ai plecat și unde ai ajuns. La toate aceste frământări îți răspunde parabola de astăzi: **ești fiul Tatălui, te afli într-o țară îndepărtată de locurile natale, și îți cheltui averea "sufletească" pentru lucruri pământești și efemere.** Când ai conștientizat cât suferi și de ce suferi, o rază de lumină apare în sufletul tău: speranța care-ți aduce năvală de amintiri cu ceea ce te-au bucurat cândva și îți lipsesc acum îți înăbușesc sufletul. Și astfel ajungi la o esențială "criză de personalitate"... Dacă credința din adâncul tău nu va ieși la iveală, vei cădea în deznădejde; dacă speranța că poți găsi calea de întoarcere nu va licări în ochii tăi, nu vei căuta forțe să începi călătoria; iar ceea ce te va scoate și din deznădejde, și îți va dărui din nou puterea sufletească să faci pasul mântuitor este **amintirea dragostei ce ți-o poartă Tatăl prin veșnica așteptare în care stă privind în zare.** Ceea ce mă frământă și mai mult este faptul că mulți dintre noi nu mai au aceste amintiri din Casa Părintească!... Dacă nu ai cunoscut aceste stări, nu poți să iei hotărârea să te întorci. Unui suflet ce nu a cunoscut bucuria căminului și a familiei, nu-i pot explica în cuvinte cum se va simți într-o astfel de situație. Sentimentul, cât și experiența vie proprie, nu se poate explica, nu se poate decât trăi. A cunoaște teoretic dragostea părintească și a trăi dragostea părintească sunt lucruri total diferite, iar între ele este o prăpastie mare...

Poate că printre noi sunt copii ce au crescut orfani de părinții trupești, însă niciodată nu au fost orfani de Părintele Ceresc! Printre noi sunt oameni ce nu au fost iubiți după cum și-ar fi dorit, însă niciodată nu au fost părăsiți de dragostea Lui Dumnezeu!... Pentru aceste suflete suntem datori - noi cei care am cunoscut dragostea Tatălui Ceresc - să le dăruim din averea noastră: credința, nădejdea, dragostea.

Fiecare clipă petrecută departe de Tatăl se transformă în foame și sete sufletească, iar la gândul că El stă privind în zare așteptându-ne cu atâta dragoste, ce ar fi mântuitor să facem?... Smerenia este stare de Har, dar în același timp înseamnă cunoașterea de sine și cunoașterea de Dumnezeu! **A te întoarce în Brațele Părintești înseamnă a te smeri...**

Arhim. Siluan Vișan – www.crestinortodox.ro

"Nu mă tem de moarte, nu pentru faptele mele, ci pentru că cred în mila lui Dumnezeu." Părintele Amfilohie Makris din Patmos (+1970)

Mărțișorul - origine și semnificație

În vechime, pe data de **1 martie, mărțișorul se dăruia înainte de răsăritul soarelui**, copiilor și tinerilor – fete și băieți deopotrivă. Șnurul de mărțișor, alcătuit din două fire de lână răsucite, colorate în alb și roșu, sau în alb și negru, reprezintă unitatea contrariilor: vara-iarnă, căldură-frig, lumină-întuneric. Era fie legat la mână, fie purtat în piept. El **se purta de la 1 martie până când se arătau semnele de biruință ale primăverii**: se aude cucul cântând, înfloresc cireșii, vin berzele sau rândunelele. Atunci, mărțișorul fie se lega de un trandafir sau de un pom înflorit, ca să aducă binecuvântare, fie era aruncat în direcția de unde veneau păsările călătoare.

Unele legende populare spun că **mărțișorul ar fi fost tors de Baba Dochia în timp ce urca cu oile la munte**. Cu timpul, la acest șnur s-a adăugat o monedă de argint, asociată soarelui. **Mărțișorul ajunge să fie un simbol al focului și al luminii**, deci și al soarelui. **George Coșbuc, într-un studiu dedicat mărțișorului** afirmă: *"scopul purtării lui este să-ți apropie soarele, purtându-i cu ține chipul. Printr-asta te faci prieten cu soarele, și-l faci binevoitor ... Țăranii pun copiilor mărțișoare ca să fie curați ca argintul și să nu-i scuture frigurile, iar fetele zic că-l poartă ca să nu le ardă soarele și cine nu le poartă are să se ofilească."* **Despre istoricul mărțișorului, Tudor Arghezi** afirmă în volumul **"Cu bastonul prin București"**: *"...La început, atunci când va fi fost acest început, mărțișorul nu era mărțișor și poate că nici nu se chema, dar fetele și nevestele, care țineau la nevinovăția obrazului încă înainte de acest început, au băgat de seama că vântul de primăvară le pătează pielea și nu era nici un leac. Cărturăresele de pe vremuri ... au învățat fetele cu pistrui să-și încingă grumazul cu un fir de mătase răsucit. Firul a fost atât de bun încât toate cucoanele din mahala și centru ieșeau în martie cu firul la gât. ... Vântul ușurel de martie, care împetria pleoapele, nasul și bărbia, se numea mărțișor și, ca să fie luat răul în pripă, șnurul de mătase era pus la întâi de martie. Dacă mai spunem că firul era și roșu, înțelegem că el ferea și de vânt, dar și de deochi."*

La geto-daci anul nou începea la 1 martie. Astfel, luna Martie era prima luna a anului. Calendarul popular la geto-daci avea două anotimpuri: vară și iarnă. Mărțișorul era un fel de talisman menit să poarte noroc, oferit de anul nou împreună cu urările de bine, sănătate, dragoste și bucurie.

(www.crestinortodox.ro/dati-obiceiuri-superstitii/martisorul-origine-semnificatie-68808.html)

3 martie 2016 – 87 de ani de la nașterea Părintelui Teofil Părăian

Părintele Teofil a fost și rămâne un reper luminos și sigur, o persoană care a întrupat concret bucuria și certitudinea credinței, un propovăduitor al credinței lucrătoare prin iubire. A fost un ziditor de suflete și a renăscut pe mulți la viața duhovnicească în Hristos și în Biserică prin predicile, conferințele sau îndrumările sfinției sale. Nevăzător, dar luminat, om al rugăciunii, Părintele Teofil și-a întemeiat viața pe credință și cultură.

Creștinismul lui „Ia de la mine!”

(Petr Mamonov, actorul din filmul „Ostrov” - Novaia Gazeta nr. 55/24 iulie 2006)

Cum să trăiești, dacă nu crezi în nimic?! Te agiți doar de colo până colo. Iar când ai credință, oricât de obosit ai fi, tot vei ceda locul tău unei bătrânele în transportul public. Asta e întregul creștinism. Sari să speli vesela, fără să ți se ceară. E o faptă creștinească? Firește că e. Scoate gunoiul din casă. Și nu insista pe propria dreptate. Nu perora: „Mâncarea e rece!”. Mai rabdă două minute, să ți se reîncălzească. Nevastă-ta, sărmana, o va face repede. E și ea obosită. Fiecare cu ritmul și grijile sale. De ce tot insiști: „Nevasta e obligată ...”, „Soțul trebuie...” etc.? **Dragostea** nu e floare-verde-pe-câmpii. **Este efortul de a-l duce și suporta pe cel de lângă tine**. Iată, vedem un om cu fața în zăpadă. De ce gândim imediat că e un bețiv: poate că l-a lăsat inima?! Și, dacă e beat? Ajută-l să se ridice, așază-l pe un parapet, să nu înghețe. Dar nu: fugim în drumul nostru! **Fugim de noi!** Dar când faci o faptă bună... stai întins, și simți o căldură benefică în suflet. De ce oare îți este bine? Aha... ai ajutat o bătrânică să-și ducă povara zilei, fie și doar trei trepte... Azi e soare, mâine plouă. Ai căzut, ți-ai fracturat piciorul – un alt simț ți se deschide. **Trebuie să trăim după această lege: nu „Dă-mi!”, ci „Ia de la mine!”**. Avem o viziune stricată despre creștinism. Dar lucrurile sunt simple. **Cât sânge poți da altuia?** Căci scris este: „Ce ai făcut unora dintre cei mici, Mie Mi-ai făcut”. Iată unde și cum trebuie să murim în fiecare zi!

Pomenirea morților, la Moși, semnifică faptul că întreaga Biserică **nădăjduiește că Hristos, Cel Care vine ca Judecător al celor vii și al celor morți, va face judecata Sa cu bunătate și cu iubire de oameni**.

Biserica a ales pentru **pomenirea morților ziua de sâmbătă**, întrucât aceasta este **ziua în care Hristos a sălășluit în mormânt și S-a pogorât la iad ca să vestească, celor tinuți în legăturile morții de mult timp, izbăvirea lor prin moartea și Învierea Sa**.

(Înalt Preasfințitul Laurențiu, Mitropolitul Ardealului)

Programul săptămânii 28 februarie 2016 – 6 martie 2016

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	28 februarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (a Înțoarcerii Fiului risipitor) – Pr.Ticu
Duminică	28 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Ticu
Luni	29 februarie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Marți	1 martie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	2 martie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Joi	3 martie		
Vineri	4 martie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	4 martie	17 - 18	- Slujba acatistului - Pr.Ticu
Sâmbătă	5 martie	7.30 - 11	- Sfânta Liturghie și pomenirea celor adormiți (Moșii de iarnă) - Pr.Ticu
Sâmbătă	5 martie	17 - 18	- Vecernia duminicii Lăsatului sec de carne – Pr.Dragoș
Duminică	6 martie	8 - 12	- Sf. Liturghie (a Înfricoșătoarei Judecăți) – Pr.Dragoș
Duminică	6 martie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Dragoș